

Column

Jesus is my lord

“Mevrouw, bent u christen?”

Terwijl ik op zoek ben naar mijn portemonnee, werpt de glazenwasser bij de voordeur een onverwachte vraag de gang in.

Het is nog niet zo'n gemakkelijke vraag. Maar dat is niet de enige reden waarom ik niet meteen antwoord geef. Een tijdje geleden, toen ik op een zaterdagochtend laat opstond, trof ik hem aan in mijn achtertuin, bezig mijn schuifpui in te zemen. Hij smachtte naar koffie, zei hij, en ik had het hart niet te weigeren. Het koffiegesprekje aan de tuintafel had een wending genomen die me niet echt beviel. Hoe reageer je als vrouw én Cursusstudent wanneer je wat al te nadrukkelijke complimenten over je lichaam krijgt? Daar was ik nog niet helemaal uit. De gebruikte jongeman van, zo leek mij, Arabische afkomst, maakte zijn opmerkingen allercharmantst. Dat wel. Maar toch was ik sindsdien wat op mijn hoede.

Terwijl ik hem tien euro overhandig herhaalt hij zijn vraag, dringend:

“Mevrouw, bent u christen?” “Een soort christen,” aarzel ik.

Hij kijkt me enthousiast aan. “Ik zag de plaatjes van Jezus!” Nu gaat me een licht op. Hij heeft de iconen aan de muur gezien. Het zijn geen echte iconen, maar collages die ik zelf maak. Jezus is zichtbaar aanwezig in mijn huis. De glazenwasser noemt me zijn kerk, die ik niet ken. “En u, bent u bij een kerk?” Hij vraagt het gretig.

“Een cursus in wonderen. Het is geen kerk, het is een boek.”

“Maar is het wel met Jezus?”

Of ik wil of niet, zijn enthousiasme steekt me aan. “Jazeker,” roep ik uit. “Het is met Jezus, helemaal!”

De glazenwasser straalt. “Kijk!” Hij steekt zijn arm uit en trekt de mouw van zijn T-shirt omhoog. Op zijn bovenarm zie ik een mannenkop, *en profil*, met baard. Ik heb Jezus nooit eerder als tatoeage gezien, maar hij is het, onmiskenbaar. Eromheen staat: *Jesus is my lord*.

“Mooi!” zeg ik bewonderend. Ik meen het. Het doet me ineens ontzettend goed te weten dat er glazenwassers zijn met Jezus op hun bovenarm.

“Ik heb nu helaas geen tijd,” zegt hij, “maar volgende keer, dán gaan we praten over wat jij gelooft!”

“We zullen zien,” zeg ik lachend. Ik ben ons vorige gesprek nog niet helemaal vergeten.

Wanneer de voordeur dicht is overvalt me een groot gevoel van blijdschap.

Wat heb ik toch steeds leuke ontmoetingen, en vaak zo onverwacht!

Gelukkige dromen zijn het, en heilige ontmoetingen. Ik weet wel hoe dat komt. *Jesus is my lord*, dáár komt dat door.

Wat ben ik blij dat hij de leraar van de Cursus is, en dat hij *mijn* leraar wil zijn. Wat voel ik me dankbaar dat hij me altijd in alles helpt en leidt.

Overigens, ik ben mezelf óók dankbaar: dat ik heb ingezien dat ik een leraar nodig heb, en gestopt ben met proberen het zelf te doen.

De Cursus is geen kerk, en meer dan een boek. De Cursus doen is een *reis*. En die reis is met Jezus, helemaal. Dit zegt hij er zelf over:

“Wat wij ondernemen is eenvoudig de terugreis naar God in Wie wij thuis zijn... Ik ga jou voor aangezien ik het ego voorbij ben. Neem daarom mijn hand, omdat jij het ego overstijgen wilt. Mijn kracht zal nooit tekortschieten en als jij besluit daarin te delen, zul jij dat inderdaad doen. Ik geef die gewillig en blijmoedig, want ik heb jou evenzeer nodig als jij mij” (T8.5:4, 6:7-10).

Margot Krikhaar